

לקט שירים בתום ארבע שנים של געגוע לשקד

כתב: קובי וינר, אבא של שקד.

ענני

אל-תסתר פניך, ממני
ביום צר-לי:
הטה-אלי אֶזְנֶךָ
ביום אֶקְרָא,
מִהָרַע עֲנָנִי. תהילים ק"ב,ג.

וְשׁוֹב גָּבְרוּ עָלַי גְּעֻגּוּעֵי
וְשִׁמְתִי נִפְשִׁי בְּאֶצְבָּעַי
וְחִינֵיתִי אַרְבַּע מְאוֹת וְאַרְבַּע.

וְחִינֵיתִי אַרְבַּע מְאוֹת וְאַרְבַּע.
וְשִׁמְעֵתִי צִלְצוֹל רִיק מִחֲדָר
וְאֵז קוֹלְךָ

הַעֲדִין הָאֱהוּב,
עֲנָנִי בַּמַּעֲנָה הַקּוֹלִי,
וְאַחַר צְפִירָה, כְּמוֹ בְּיוֹם הַזְּכָרוֹן,
וְשִׁקֵּט.

וְלֹא יִכְלֹתִי לְהוֹצִיא מִלִּי מִפִּי
וּבְשׂוֹפְרוֹת שְׂרָקָה הַשְּׂתִיקָה.

הַנְּחִתִּיהָ עַל כְּנֶה.

וְשׁוֹב גָּבְרוּ עָלַי גְּעֻגּוּעֵי
וְהִתְעַצְמוּ עָלַי גְּעֻגּוּעֵי מְאֹד מְאֹד
וְשׁוֹב נִטְלֹתִי רוּחִי בְּכַפִּי
וְחִינֵיתִי אַרְבַּע מְאוֹת וְאַרְבַּע
וְשִׁמְעֵתִי פְּעֻמוֹנֶךָ, בְּלִי זוּג, מִתְעַגֵּל.

שְׁתִּיקַת הַתְּרָסָה,
 וְקָלֶלֶת קִרְבָּן,
 וְדַמְמַת דָּם,
 לֹא שָׁמַעְתִּי.

רַק אֶת קוֹלְךָ שָׁמַעְתִּי
 אֶת קוֹלְךָ הָעָרֵב הָעֲנֹג,
 בְּחִלְיֵי כֶסֶף תְּלוּיִים עִירוֹמִים
 עַל פְּאֵרוֹת כְּלִיל הַחֹרֶשׁ,
 כְּבִלֹז סֶסְסוֹפוֹנִי נָחַשְׁתִּי

וְשׁוֹב כְּפֹאוֹנִי
 צָמְאוֹנִי, רָעֲבוֹנִי, וְכַמְיָהֲתִי
 אֲלֶיךָ תְּשׁוּקָתִי
 וְשִׁמְתִי נְפֹשִׁי בְּכַפִּי
 וְחִינְתִּי אֲרַבֵּעַ מְאוֹת וְאַרְבַּע.
 וְרַק קִירוֹת חֲשׂוֹפִים, וְצִלְקוֹת,
 וּמִסְמָרֵי תְּמוֹנוֹת מְשֻׁפְּלִים
 וְכַתְּבֹת מְדַבְּרֹת "רְאֵסְטוֹת"
 בְּאוֹתֵיזוֹת נְעֻלְמוֹת עַל הַקִּיר :
 "שְׁחַרְר עֲצָמְךָ מֵעֲבָדוֹת נְפֹשִׁית וְרוּחָנִית,
 כִּי אִישׁ מְלַבְדָּנוּ, בְּעֲצָמָנוּ,
 לֹא יוּכַל לְשַׁחֲרֵר תּוֹדַעְתָּנוּ הַשְּׁבוּיָה".

וְאִזּוֹ, לְאַחַר הַצְּרִימָה, קוֹלְךָ הָעֵדִין עֲנִנִי,
 כְּרֵאשִׁיתָהּ שֶׁל שִׁיחַת נְפֹשׁ מְיָמִים אַחֲרֵים מוֹאָרִים.

וְשׁוֹב גְּבָרוֹ עָלַי גְּעֻגוּעֵי
 וְשִׁמְתִי נְפֹשִׁי בְּאֲצָבָעֵי
 וְחִינְתִּי אֲרַבֵּעַ מְאוֹת וְאַרְבַּע

וּדְבַשׁ נִשְׁמַתְךָ עֲנִי
 וְשִׁמְעֵתִי שְׁתִּיקָה בְּקוֹלְךָ
 וְשִׁמְעֵתִי כָלֶךָ בְּקוֹלְךָ, דְּרִישׁת שְׁלוֹם
 שְׁאַתָּה דוֹרֵשׁ לְכַלְנוּ
 לְאֵמָא אֹרִיתִי, לְאַחֶיךָ אֲמִיר הַבּוֹגֵר הַתְּאוֹם,
 לְמַעַן שְׁתִּלְתְּלוּ כְּתִלְתְּלֵיךָ, וְהַמְכָחוּל
 לְצַפְרִיר רוּחַ בְּקֶר רַעֲנָנָה וְשׁוֹכְבָה,
 וְל"אֶסְפְּנִיק",
 הַמְּאַסֵּף שֶׁל כָּל הַשֵּׁפַע וְהַטּוֹב שֶׁהִיא בְּעוֹלָמְנוּ הַשְּׁלָם,
 עַד שֶׁנִּפְלְאָה הַקְּעָרָה, וְנִשְׁבְּרָה
 לְבָלִי תִקְוֹן,
 וְכָל הַפִּירוֹת אֶסֶף אוֹסְפָם
 וְרוֹדָה דְּבִשָּׁן בְּמַתִּיקוֹתוֹ.

כְּפֹאוֹנִי עָלִי גַעְגּוּעֵי גַעְגּוּעֵי
 אֲנִסוֹנִי בְּרִצּוֹנִי הָרֵב, בְּעַל כְּרָחִי,
 בְּתִשׁוּקָתִי וְחִדְלוֹנִי,
 וְשׁוֹב טְרַפְתִּי נִפְשֵׁי בְיָדִי.
 אֲנִי כָל-כֶּךָ רוֹצֵה לְדַבֵּר אֶתְךָ שְׂקָד!
 כְּגַעְגּוּעֵי יַעֲקֹב לְעוֹלָלוֹ
 אֲשֶׁר טָרַף טָרַף

וְלֹא אֶחָדֵל לְעוֹלָם לְשׁוֹחַח עִמָּךְ בְּלִבִּי,
 וְלִדְמוֹת תִּשׁוּבָתְךָ הַקּוֹרֶנֶת דִּיּוֹקְנֶךָ
 עִם חִירִיקֵי חִיוֹךְ הָאוֹמְרִים "שְׁלִי, שְׁלִי",
 וְנוֹנֵי נְגִיעָה, וְמִמֵּי שֶׁל מִשְׁק נִשְׁמַתְךָ
 הַפּוֹרְחָת.

וְאֲנִי אוֹסִיף לְדַבֵּר אֶתְךָ, וְאֶבְקֵשׁ בְּתַחֲנָה,
 "עֲנִי", כְּאֲדַמַּת בְּצִרְת יְבֻשָּׁה וְסְדוּקָה,
 שְׁאֵף גִּשְׁם תּוֹעֵפּוֹת נְדִיב,
 לֹא יוֹכֵל לְעוֹלָם לְהַרְוֹתָהּ.

אחרית הימים

שקודי ,
מתי ייגמרו געגועי ?

ויהיו שקופים
ככנף שפירית
ענבריים כדבש
שקטים כדגים
ב"עין שקד".

נהיה רכים
ככסת נוצות
חולמניים כערפל
רטובים בגשם, לגמרי
מכף רגל ועד ראש,
למי אכפת ?

נהיה ביחד,
וזה העיקר !
חומים באדמה
ירוקים בכרי-הדשא
תכולים בשמים.

לבנים ככנף חסידה
נהיה
שקטים כשורשים ,
כאשר אבוא
ותקבלני בחיבוק.

אֲשֶׁר

למות עֲכָשִׁיר!

בְּהֶרֶף לֵב.

טֶטֶן

מעולם לא חשתי

בפריחת היערה

כפי שעכשיו,

מאז מתת

מעולם לא הבחנתי

במחול החיזור

של הצופיות:

הנקבה אפורה

הזכר צבעוני מבהיק

כה זעירים הם על

כליל-החורש הורוד

שנטעת.

יש מקום ליד מזרע

יש מקום ליד מזרע
 "תל פאר",
 שהיה פעם
 לפני המון זמן
 הר געש.
 היום זו גבעה מתונה
 שמדרונותיה כרמים וחיטה,
 שביום בהיר ניתן לראות ממנה את הגלעד
 שמעבר לירדן,
 חד וברור לפרטיו.

גם ביום אביך, כמו היום,
 תוכלי לראות היטב
 את המכונניות הרצות בקו האספלט השחור,
 ולפניו, יד החלוצים מאבן לבנה, בוקת
 בשולי שמורת הביצות,
 שם משתכשכים ג'מוסים,
 ששכחו את שמם.

משמאל - חורשת האקליפטוסים,
 שקראנו בילדותנו "חורשת הכלניות"
 היינו הולכים אליה, כל חורף,
 להיות כמותה אדומים, כחולים ולבנים,
 יד ביד.

ובאמצע, בין הסלע הלבן לבין הכלניות,
 נפרשת שורה של עמודי חשמל,
 כמו שורה של ילדים ב"אל ת-פ-הק",
 בין נצרת לעפולה.

וביניהם, בדיוק,
 עמוד המתח הגבוה
 אליו התרסקה מכוניתו של שקד,
 כשניסתה, לבדה, בעצמה,
 להמשיך ללא ידו המכוונת,
 ללא עיניו הצופיות
 ללא זהירותו המהססת.
 ללא הכרתו הבהירה
 וללא נפשו הצמאה,
 כה צמאה
 לחיים.

כשמתייבש פרח

נשמעת אנחת הסדקים באדמה
 מקצה העולם עד קצהו,

בשעה שנעקר אילן
 נשמעת צעקה
 מקצה העולם עד קצהו
 קל וחומר שקד.

שומע הגלבוע ושומע דויד
 שומע התבור ושומעת אם סיסרא
 שומעת קרן הכרמל
 ושלוש מאות אמהות
 של נביאי בעל,
 ופרחי עשתורת.

שומע בעל בעצמו
 שומעת עשתורת במו אזניה
 ועננה קלה במערב נמוגה.

בוכה אז היגון
ודמעותיו
כאגלי טל כבדים
אל הסדקים ,
עם דם שליות
ורעל עקרבים,
שאינ לו שעור
ואינ לו רוויה.

קל וחומר אם יצא לדרכו,
וטרפוהו חייתו יער, שאז
מתרסקות הזכוכיות
לאלפי רסיסים בחלון אמו,
ובמראה שלה.

כשנעקר אילן,
נשמעת צעקה בעולם
מראשיתו ועד אחריתו
סובבה תמיד, ולא נחה.
קל וחומר, שקד
שקד, שקד שלי.
שקדי , שקדי שלי,
שקוד.

ליבי

לבי,

עומדת כמו קברניט
בחרטום עגלת הילדים
בשבת בבקר.

לבי של לבי.

מביאה פיוס לעולם
בשבת בבקר.

תכלות אפורות עיניה

של לבי,

בבקר סגריר,

כמו מים של ים צפוני
נבטות, עמוקות.

מרצדים תלתלי הזרב

של לבי, מפזזים

במים של לבי,

הסגריר,

בקרני שמש עולזות.

חיוכיה הקטנים של לבי

כלהקת דגים כסופים,

מנחרים מעל ים לבי הגשום,

בקשת תקנה,

וצחוקה הפעמוני פוקח עיני

ליופיו של כליל-החרש הנרד,

שנטע שקדי שלי, אי אז

בשחנכנו את ביתנו החדש,

מול השדות הירקים

והשקדיות.

כָּגוֹן נִצַּת אֶפְרָסֶק שְׁפָתֶיהָ וּלְחַיִּיהָ,
 שֶׁל לְבַי שֶׁל לְבַי.
 אֶפְרָסֶקִיּוֹת כְּפָרִי בְּשֵׁל.
 "לְאָכּוֹל אוֹתָהּ".

הַפְּלִיגִי לְבַי!
 הַפְּלִיגִי בְּאַהֲבָה אֶל הַיָּם הַפְּתוּחִים!

להיאסף

להיאסף אל אבותי – נחמה.
 להיאסף אל בני – משאלה.

מזג אוויר ומזג הנפש

מזג האוויר הצלול
 מול עמק העכור של נשמת.

כה גדול ההבדל
 בין ישותן לאינותן.

וביניהם, מפל
 זרימה ושמה געגועים.

עורב

עורב שחור על קו
 מתח גבוה
 במקום בו
 פרח נשימתך, נעתקה

החסירה ליבי
 פעימה, עץ שקד
 פריחת רימון
 אדומה.
 כאן עלית לשמיים
 וכשאני עובר כאן,
 בליבי אני מבקש,
 ענני.

רווה

קִוְהָ גשם
 כל תא בגופך
 תחת גג אבן ואדמה
 עטרת כליל
 לראשך
 רטובה
 מים זורמים
 ממיסים אותך אל תוך האדמה.
 חותרים מערות קרסטיות
 באגנך

גופך כבר מזמן קומפוסט מעולה
 לכלניות האדומות שזרענו סביבך
 ופרודות אדם מתחברות חרישית
 למולקולות אדמ-ה.

בבטן האדמה הריון חרישי
 חשאי, לא מסמן
 ולא אכפת לי לעמוד כך
 ואפילו הגשם לא יחדל
 עד כי לא אוכל
 יותר. לא אוכל, מבלי

ענני
 ענני שקד, ענני.

שיר שְׁעֵלָה מֵתוֹךְ הַתְּבוֹנָנוֹת אָחִי בְּדֹלֶב

ממש בהתקצרות האור,
 בסוף היום הארוך ביותר,
 כמו בטקס מעבר,
 היתה ה"סיפיות",
 והיה "הלפני"
 והיה "האחרי",
 והיה הרגע המדויק של המעבר
 בטקס נצחי
 של עלי הדלֶב:
 בן לילה מצהיבים
 ומתחילים לנשור
 כשיצור מלבין,
 כחוט.

רק פעם אחת
 בקיץ הקץ,
 ראיתי את הדלֶב

עירום מעליו,
 אחרי הקיץ השורף
 תש-סב
 שהיה הקם,
 והחורף מכל הקיצים,
 כשהמים התבשו
 בקרקעית הבארות
 וכל הצנורות היו
 תרבי גרון.

אז נבלו כל עליו של הדלב
 באחת.

בגן

בהולכי בגן,
 צווארי זקוף,
 ראשי משוח
 לאחור,
 כמו נשברת קרקפתי.

ציפורים משמימות אותי
 בשירתן, ונחשים
 מאדימים פני,
 כאדם ראשון,
 רגע לפני.

קובי וינר

מפל

במתח שבין

אהבתי היקומית אליך,

לבין

ישותך הפיסית שאינך,

זורמים געגועי,

כמו כאבי פאנטום.